

10 Μαρτίου 2021

**Όσιος Ιωσήφ: Με την ευχή ευλογείται η εργασία,
αγιάζεται το στόμα, η γλώσσα, η καρδιά, ο
χώρος, ο χρόνος και όλος ο άνθρωπος!**

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Όσιος Ιωσήφ Ησυχαστής (1998-1959).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[Γράφει ο Γέροντας, π. Εφραίμ Φιλοθείτης και Αριζονίτης]: Ο Γέροντας [νυν όσιος Ιωσήφ Ησυχαστής] δεν μας έκανε πολλές διδασκαλίες η διαλέξεις περί Νοεράς προσευχής. Όχι ότι δεν μπορούσε, αφού ήταν πραγματικός επιστήμων της Νοεράς προσευχής, διάδοχος και συνεχιστής της Νηπτικής παραδόσεως, αλλά επειδή ήταν επιφυλακτικός, για να μην φουσκώση τα μυαλά μας με φαντασίες καταστάσεων που δεν είχαμε φθάσει.

Ολιγόλογες λακωνικές συμβουλές μας έδινε κατά την διάρκεια των νυκτερινών μας εξαγορεύσεων, υπό την μορφή υποδείξεων περισσότερο, μα ήσαν πάντα μεστές ωφελείας.

Η στάσις του ήταν «προχώρα και εγώ σε παρακολουθώ». Και ο λόγος εγένετο πράξις. Με την ευχή του Γέροντα κοπιάζαμε στην προσευχή. Και ερχόταν φορές να κάνουμε τρεις, τέσσερις, πέντε ώρες νοερά προσευχή, με σκυμμένο το κεφάλι, και τον νου κολλημένο μέσα στο βάθος της πνευματικής καρδιάς.

Καμιά φορά σήκωνα το κεφάλι να πάρω αέρα, αλλά η γλυκύτητα με τραβούσε πάλι μέσα στην καρδιά! Η ψυχή είχε γευθή και έλεγε:

«Μη ζητάς τίποτε άλλο, αυτό είναι. Αυτός είναι ο πολύτιμος ουράνιος θησαυρός. Απόλαυσέ τον!»

Αλήθεια! Πολλές φορές οι προσευχές του Γέροντός μου με βοήθησαν να αποκτήσω πνευματική αίσθησι της θείας Παρουσίας. Αλλά εμείς οι νεώτεροι ήταν αδύνατον να φθάσουμε τις πνευματικές πτήσεις του υψιπέτου Γέροντος Ιωσήφ.

Το πρώτο που ζητούσε ο Γέροντας, μόλις κάποιος αδελφός προσετίθετο στη συνοδεία μας, σαν πρώτη νουθεσία, σαν πρώτη βία ήταν: η σιωπή και η ευχή.

Παιδί μου, την ευχή. Θέλω να σ' ακούω να λες την ευχή και όχι να αργολογής.

Ήξερε αυτός ο εμπειρότατος καθηγητής της Νοεράς προσευχής, ότι εάν ο αρχάριος σιωπήσει και αδουλεσχήσει στην ευχή, θα βάλει καλή αρχή και θα έχη πλούσιες τις δωρεές του Θεού στο μέλλον, διότι, τόνιζε:

«Οφείλει ο μοναχός είτε τρώει είτε πίνει είτε κάθεται είτε διακονεί είτε περπατεί είτε κάνει ο,τιδήποτε να φωνάζη αδιαλείπτως το 'Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με'. Έτσι το όνομα του Κυρίου Ιησού κατερχόμενο στο βάθος της καρδιάς, θα ταπεινώση τον δράκοντα, θα σώση και θα ζωοποιήση την ψυχή. Να επιμένης, λοιπόν, αδιάλειπτα στην επίκλησι του ονόματος του Κυρίου Ιησού, για να καταπιή η καρδιά τον Κύριο και ο Κύριος την καρδιά και να γίνουν τα δύο ένα».

Και ο Γέροντας συνεχώς μας παρακολουθούσε στο να βιώνουμε την σιωπή με την προσευχή. Και γι' αυτό μας έλεγε:

«Από εσάς δεν θέλω τίποτε. Εγώ θα μαγειρεύω, εγώ θα σας διακονώ. Από σας θέλω μόνο μέρα-νύχτα σιωπή, ευχή, μετάνοια και κυρίως δάκρυα. Τίποτε άλλο δεν θέλω, μόνο βία στην προσευχή και δάκρυα μέρα-νύχτα. Διότι, όταν ερχώμεθα από τον κόσμο, ο νους μας είναι πολύ φορτωμένος από πάθη, προλήψεις, σκέψεις, λογισμούς. Διαστροφές και τόνους εγωϊσμού και κενοδοξίας.

Όλος αυτός ο κόσμος των παθών έχει και τους ανάλογους λογισμούς και φαντασίες. Εάν προσπαθήσουμε να κρατήσουμε τον νου αποσπασμένο και τραβηγμένο απ' όλα αυτά, για να προσευχηθούμε, δεν μπορούμε να το κατορθώσουμε. Γιατί; Διότι είμαστε ψυχικά αδύναμοι και ο μετεωρισμός πολύ εύκολος.

Και εφ' όσον δεν μπορούμε νοερά να κρατήσουμε την προσευχή, κατά τους Πατέρας της Εκκλησίας, κατά την παράδοσι των Γερόντων μας και για λόγους υπακοής, προσπαθούμε να λέμε την ευχή προφορικά, για να μπορέσουμε έτσι με την φωνή της προσευχής να αποσπάσουμε τον νου από τον μετεωρισμό, ώστε σιγά-σιγά η ευχή να γλυκάνη τον νου και να τον αποσπάση από την κοσμική τροφή, κι έτσι σιγά-σιγά να τον κλείση μέσα στην καρδιά επικαλούμενος αδιαλείπτως το όνομα του Ιησού. Σ αυτό θα βοηθήση πολύ το σταμάτημα της αργολογίας, για να καλύπτεται όλος ο χρόνος με προσευχή».

Επίσης μας έλεγε:

«Μόλις ανοίξετε τα μάτια, αμέσως την ευχή. Μην αφήσετε το μυαλό σας να πετάη εδώ και κει και χάνετε την ώρα σας, που είναι πολύτιμη για την ευχή. Όταν έτσι βιάσετε τον εαυτό σας, θα σας βοηθήση κι ο Θεός να γίνη μία αγία συνήθεια με το άνοιγμα των ματιών, η προσευχή να παίρνη την πρώτη θέσι για όλη την ημέρα.

Στην συνέχεια θα εργάζεσθε και θα λέτε την ευχή. Ευλογείται η εργασία, αγιάζεται το στόμα, η γλώσσα, η καρδιά, ο χώρος, ο χρόνος και όλος ο άνθρωπος, που προφέρει το όνομα του Χριστού. Ο μοναχός που λέει αδιαλείπτως την ευχούλα, οπλίζεται με τέτοια θεϊκή δύναμι, που καθίσταται απρόσβλητος από τους δαίμονες, αφού αυτή τους καίει και τους μαστιγώνει».

Λέγοντας την ευχή όλη την ημέρα με το στόμα είχε τόση χαρά η ψυχή μας, τόση κατάνυξι και τόσα δάκρυα, που δεν περιγράφονται. Πολλές φορές δε ερχόνταν τόση Χάρις από την προφορική ευχή, που ένοιωθε μέσα του ο ευχόμενος τόση θεία αγάπη, που ακόμα και ο νους του μπορούσε να αρπαγή σε θεωρία. Κι αυτό επιβεβαιωνόταν και στο διακόνημα ακόμη, που κατά ανερμήνευτον τρόπο, ο νους δεν ήταν απλώς στην προσευχή, αλλά στη θεωρία του Θεού, στη θεωρία -εν αισθήσει- του άλλου κόσμου.

Αρπαζόταν ο νους ακόμα και όταν βοηθούσα τον Γέροντα, για να πάμε στην εκκλησία την νύχτα. Με το σώμα βοηθούσα τον Γέροντα, αλλά με τον νου μου δεν ήμουν κοντά του. Ο νους μου ήταν αλλού. Περιπολούσε στα ουράνια. Και πάλι συνεργόμουν και ένοιωθα ότι βρισκόμουν κοντά στον Γέροντα και τον παππού Αρσένιο.

Και στη συνέχεια ξανά έφευγα, και νοερώς θαυμάζοντας έλεγα:

«Τι είναι η πνευματική ζωή!

Τι μεγαλείο είναι ο Μοναχισμός!

Πώς μεταμορφώνει τον άνθρωπο;

Πώς τον μεταποιεί;

Πώς τον αλλάζει;

Πώς καθιστά τον νου του τόσο ελαφρύ πνευματικά ώστε να ξεπερνά όλες τις δυσκολίες και να φθάνη μέχρι εκεί, που δεν μπορεί να εκφράση με λόγια»!

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου, «Ο Γέροντάς μου Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης», των εκδόσεων Γ. Γκέλμπεσης.

<https://bit.ly/3v19Osq>